

(εκπρόσωπος: S. Schreiner), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, J. Makarczyk και P. Kūris (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 10 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες 2002/19/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με την πρόσβαση σε δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών και συναφείς ευκολίες, καθώς και με τη διασύνδεσή τους (οδηγία για την πρόσβαση), 2002/20/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την αδειοδότηση), 2002/21/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με κοινό κανονιστικό πλαίσιο για δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία πλαίσιο), και 2002/22/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει τις οδηγίες αυτές.

2. Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 190 της 24.07.2004.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 10ης Μαρτίου 2005

στην υπόθεση C-240/04: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγίες 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/21/EK και 2002/22/EK — Δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)

(2005/C 115/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση C-240/04, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 8 Ιουνίου 2004, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, (εκπρόσωπος: M. Shotton) κατά Βασιλείου του Βελγίου, (εκπρόσωπος: E. Dominkovits), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, J. Makarczyk και P. Kūris (εισηγητής), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 10 Μαρτίου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Μη θεσπίζοντας όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή του προς τις οδηγίες 2002/19/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με την πρόσβαση σε δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών και συναφείς ευκολίες, καθώς και με τη διασύνδεσή τους (οδηγία για την πρόσβαση), 2002/20/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την αδειοδότηση), 2002/21/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με κοινό κανονιστικό πλαίσιο για δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία πλαίσιο), και την οδηγία 2002/22/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας), το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις εν λόγω οδηγίες.

2. Το Βασίλειο του Βελγίου καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 190 της 24.07.2004.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 17ης Φεβρουαρίου 2005

στην υπόθεση C-250/03 (αίτηση του Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Giorgio Emanuele Mauri κατά Ministero della Giustizia Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Πρόσβαση στο δικηγορικό λειτούργημα — Διατάξεις περί των εξετάσεων προς απόκτηση αδειας ασκήσεως του δικηγορικού λειτουργήματος)

(2005/C 115/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση C-250/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, την οποία υπέβαλε το Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Ιταλία), με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2002, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Ιουνίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης **Giorgio Emanuele Mauri κατά Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano**, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk, J. Klučka, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 17 Φεβρουαρίου 2005 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 81 ΕΚ, 82 ΕΚ και 43 ΕΚ δεν απαγορεύουν διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 22 του νομοθετικού διατάγματος 1578 της 27ης Νοεμβρίου 1933, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των επίδικων στην κύρια δίκη πραγματικών περιστατικών, η οποία προβλέπει ότι, στο πλαίσιο των εξετάσεων που αποτελούν προϋπόθεση για την πρόσβαση στην άσκηση του δικηγορικού λειτουργήματος, η εξεταστική επιτροπή απαρτίζεται από πέντε μέλη διοριζόμενα από τον Υπουργό Δικαιοσύνης, ήτοι δύο δικαστές, έναν καθηγητή νομικής και δύο δικηγόρους, οι δε τελευταίοι υποδεικνύονται από το *Consiglio nazionale forense* (Εθνικό Συμβούλιο των Δικηγορικών Συλλόγων) κατόπιν κοινής προτάσεως των συμβουλίων των δικηγορικών συλλόγων της οικείας περιφέρειας.

(¹) ΕΕ C 200 της 23.08.2003

Αίτηση αναιρέσεως του Βασιλείου της Σουηδίας κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο πενταμελές τμήμα), της 30ής Νοεμβρίου 2004, στην υπόθεση T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Βασίλειο της Σουηδίας και το Βασίλειο της Δανίας, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, που υποβλήθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 2005

(Υπόθεση C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Το Βασίλειο της Σουηδίας, εκπροσωπούμενο από τον K. Wistrand, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Φεβρουαρίου 2005 αίτηση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο πενταμελές τμήμα), της 30ής Νοεμβρίου 2004, στην υπόθεση T-168/02 (¹), IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Βασίλειο της Σουηδίας και το Βασίλειο της Δανίας, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Το αναιρεσιών ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 2004 στην υπόθεση T-168/02·
- 2) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 26ης Μαρτίου 2002 και
- 3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα του Βασιλείου της Σουηδίας κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα:

Η Σουηδική Κυβέρνηση προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Το Πρωτοδικείο παρατήρησε, κατ' αρχάς, ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (στο εξής: κανονισμός περί διαφάνειας) δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των κοινοτικών οργάνων αφορά όλα τα έγγραφα που έχουν στη διάθεσή τους τα όργανα αυτά και, ως εκ τούτου, τα κοινοτικά όργανα είναι δυνατό να ωθηθούν, ενδεχομένως, στο να γνωστοποιήσουν έγγραφα προερχόμενα από τρίτους, μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνονται, ιδίως, τα κράτη μέλη. Το Πρωτοδικείο επεσήμανε ότι δεν ενσωματώθηκε στον κανονισμό ο επονομαζόμενος κανόνας του συντάκτη, ήτοι η αρχή ότι το πρόσωπο που συντάξε ένα έγγραφο διατηρεί τον έλεγχο επί του εγγράφου αυτού και, ως εκ τούτου, αποφασίζει αν το εν λόγω έγγραφο μπορεί να δημοσιοποιηθεί, ανεξάρτητα από το ζήτημα ποιος έχει στην κατοχή του το έγγραφο.

Ωστόσο, το Πρωτοδικείο εκτίμησε ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού περί διαφάνειας προβλέπει εμμέσως ότι υφίσταται ειδική εξέταση όσον αφορά τα κράτη μέλη και ότι, ως εκ τούτου, ο κανόνας του συντάκτη εφαρμόζεται στα έγγραφα που έχουν καταρτισθεί από τα κράτη μέλη. Προς δικαιολόγηση της διαπιστώσεως αυτής, το Πρωτοδικείο επεσήμανε, πρώτον, ότι, σε αντίθετη περίπτωση, θα υπήρχε κίνδυνος να παραμείνει γράμμα κενό περιεχομένου η υποχρέωση να ληφθεί προηγουμένως η συγκατάθεση του κράτους μέλους, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού περί διαφάνειας, και, δεύτερον, ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν έχει ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της εθνικής νομοθεσίας. Κατά το Πρωτοδικείο, το κράτος μέλος δεν είναι υποχρεωμένο να αιτιολογήσει το υποβαλλόμενο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού περί διαφάνειας αίτημά του.

Εντούτοις, η Σουηδική Κυβέρνηση φρονεί ότι η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία δεν ευρίσκει ρητά και απεριφραστα έρεισμα στην επίμαχη διάταξη ή σε άλλο σημείο του κανονισμού περί διαφάνειας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, κανένα από τα επιχειρήματα επί των οποίων το Πρωτοδικείο στήριξε την ερμηνεία του, είτε εξαεζόμενο ατομικώς είτε από κοινού με τα άλλα επιχειρήματα, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την παράκαμψη του θεμελιώδους κανόνα στον οποίο βασίζεται ο κανονισμός περί διαφάνειας. Σύμφωνα με τον κανονισμό, εναπόκειται στο κοινοτικό όργανο, στην κατοχή του οποίου βρίσκεται το έγγραφο, να εκτιμήσει αν ένα έγγραφο πρέπει να δημοσιοποιηθεί. Αν δεν εφαρμόζεται καμία από τις εξαιρέσεις από τον κανόνα της δημοσιοποίησης οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού περί διαφάνειας, το έγγραφο πρέπει να δημοσιοποιηθεί. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού περί διαφάνειας υποχρέωση να ληφθεί προηγουμένως η συγκατάθεση του κράτους μέλους αποτελεί διαδικαστικό κανόνα που δικαιολογεί τον σκοπό για τον οποίο θεσπίστηκε, ακόμη και αν τα κράτη μέλη δεν έχουν απόλυτο δικαίωμα αρνησικυρίας. Ούτε η έλλειψη δικαιώματος αρνησικυρίας συνεπάγεται οποιαδήποτε τροποποίηση της εθνικής νομοθεσίας.

Σύμφωνα με τον κανονισμό περί διαφάνειας, μια απόφαση περί αρνήσεως χορηγήσεως προσβάσεως σε έγγραφο μπορεί να λαμβάνεται μόνο βάσει μιας εκ των εξαιρέσεων οι οποίες παρατίθενται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3. Αν το οικείο κράτος μέλος δεν αιτιολογήσει την άρνησή του να δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο, το κράτος μέλος αυτό διατρέχει τον κίνδυνο ότι το κοινοτικό όργανο δεν θα είναι σε θέση να διαπιστώσει ότι υπάρχει ειδική ανάγκη προστασίας του εμπιστευτικού χαρακτήρα που μπορεί να αποτελέσει λόγο μη δημοσιοποίησης του εγγράφου, σύμφωνα με τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό περί διαφάνειας εξαιρέσεις από τον κανόνα της δημοσιοποίησης.